

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.III.20.587/2025/6. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Dr. Farkas Attila bíró

Dr. Madarász Anna bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Somogyi Orsolya ügyvéd

(Cím4)

Az alperesek: Alperes1

(Cím1) I. rendű

Alperes2

(Cím3) II. rendű

Az I. rendű alperes képviselője:

Czibor Ügyvédi Iroda

(Cím5,

ügyintéző: dr. Czibor Zsolt ügyvéd)

A per tárgya: jelzálogjog törlése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 117.Pf.635.903/2024/5.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság I/108.P.21.834/2021/45-II.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 381.000 (háromszáznyolcvanegyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 870.585 (nyolcszázhetvenezer-ötszáznyolcvanöt) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű alperes jogelődje és az A. Bt. 2009. április 3-án hitel kiváltása céljából, 2014. március 19-i lejáratlalt kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján az I. rendű alperes jogelődje 2009. május 22-én 14.653.470,54 forint kölcsönt folyósított. A kölcsönszerződéshez

kapcsolódóan, annak biztosítékaként az I. rendű alperes jogelődje – egyebek mellett – készfizető kezesi szerződést és jelzálogszerződést is kötött a felperes és a II. rendű alperes hozzátartozóival. A kölcsönszerződés 2010. január 20-án történt módosításakor a lejárat időpontját 2019. december 10-ében határozták meg.

[2] A felperes és a II. rendű alperes a jelzálogkötelezettek jogutódjai lettek, a közös tulajdonukat képező ingatlant az I. rendű alperes javára 14.800.000 forint és járulécai erejéig bejegyzett jelzálogjog terheli.

[3] Az A. Bt. a kölcsönszerződésből eredő visszafizetési kötelezettségének maradéktalanul nem tett eleget, ezért az I. rendű alperes jogelődje 2013. július 11-én a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta, de a felmondást kézbesíteni nem lehetett.

[4] Az I. rendű alperes jogelődje 2015. május 16-án a hitelezői igényét bejelentette az A. Bt. ellen indult kénysztörlési eljárásban, és a kénysztörlés elrendelése alapján a nevezett társaságot 2015. november 6-án a cégnyilvántartásból hivatalból törölték.

[5] Az I. rendű alperes jogelődje 2015. július 17-én a közjegyzői okiratba foglalt szerződésmódosítás végrehajtási záradékkal való ellátását kérte, amit a közjegyző – a másodfokú bíróság által helybenhagyott végzésével – megtagadott. A jogerős végzés indokolása szerint a végrehajtást kérő nem bizonyította, hogy a 2013. július 11-i felmondást az adós részére megküldte, és az vele szemben hatályosult.

[6] Az I. rendű alperes jogelődje 2019. október 9-én a kölcsönszerződésből fakadó követelését az I. rendű alperesre engedményezte, aki erről a felperest mint jelzálogkötelezettet 2019. október 15-én értesítette, és felszólította a 13.482.959 forint összegű tartozás megfizetésére. A felperes törvényes képviselője az értesítést 2019. október 18-án átvette.

[7] A közjegyző az I. rendű alperes 2020. június 11-én benyújtott kérelmére 2020. június 30-án kiállított végrehajtási záradékkal a felperessel szembeni végrehajtást elrendelte.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[8] A felperes keresetében elsődlegesen a követelés elévülésére, másodlagosan annak megszűnésére tekintettel az I. rendű alperes javára bejegyzett jelzálogjog megszűnésének megállapítását, a jelzálogjog, valamint az azt biztosító elidegenítési és terhelési tilalom ingatlan-nyilvántartásból való törlésének elrendelését és az alperesek ezek tüzésére kötelezését kérte. Keresetének jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 251. § (3) bekezdését, 259. § (5) bekezdését és 264. §-át, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 62. § (1) bekezdés c) pontját, valamint – az elévülés tekintetében – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:142. § (1) bekezdés d) és e) pontját, 5:144. § (1) bekezdését és 6:25. § c) pontját jelölte meg. Előadta, hogy a 2013. júliusi felmondás legkésőbb 2015. május 16-án az I. rendű alperes hitelezői igényének bejelentésével hatályosult, és 2015. május 17-től az esetlegesen fennálló tartozás esedékessé vált. Hivatkozása szerint a Ptk. szabályai értelmében az elévülés megszakítására a fizetési

felszólítás nem alkalmas, és ezért az elévülés 2020. június 30-án a végrehajtás elrendelésekor már bekövetkezett. Az elévüléssel kapcsolatban utalt továbbá a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. tv. (a továbbiakban: Gt.) 110. § (1) és (2) bekezdésére, a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 117/A. §-ára és 118. §-ára, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 35. § (1) és (2) bekezdésére. Állította, hogy a kölcsönszerződés az adós kénysztörölésével a törvény erejénél fogva megszűnt, emiatt az elévülés 2014. június 28-án megkezdődött, és a követelés 2019. június 28-án elévült. Azzal is érvelt, hogy a 2013. július 11-i felmondást a társaság kültagja 2014. szeptember 22-én átvette, és ezzel a kölcsönszerződés ezen a napon megszűnt, az elévülés pedig 2014. szeptember 23-án megkezdődött. Kiemelte, hogy az Általános Szerződési Feltételek (a továbbiakban: ÁSZF) XVII.3. pontja értelmében a küldeményt akkor is kézbesítettnek kell tekinteni, ha az ténylegesen nem volt kézbesíthető, vagy arról a címzett nem szerzett tudomást, mégpedig a küldeménynek az első postai kézbesítése megkísérlésének napjától számított 10. munkanapon, vagy amikor a kézbesítetlen küldeményt a posta a feladónak visszaküldte. Utalt arra, hogy az így számított, illetve az adós megszűnését elrendelő bírósági határozat jogerőre emelkedéséhez kötött esedékességhez képest az elévülés ugyancsak bekövetkezett. Álláspontja szerint az általa megjelölt valamennyi esetben megszűnt a kölcsönszerződésből eredő követelés, és ezért a zálogjog törlésének van helye. Emellett állította, hogy a zálogjog a kölcsönszerződés teljesítése miatt is megszűnt.

[9] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az elévülésre a régi Ptk. szabályai irányadóak, és ezért az elévülést a követelés engedményezése, a végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelem benyújtása és a fizetési felszólítások is megszakították. Nézete szerint sem a hitelezői igénybejelentés, sem a kénysztörölési eljárás befejezése nem tette lejárttá a követelést. Hangsúlyozta, hogy a 2013. július 11-i felmondás nem hatályosult. Vitatta továbbá a tartozás megfizetését.

[10] A II. rendű alperes írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az első- és másodfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[12] Mindenekelőtt utalt arra, hogy a jogvitában a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 50. § (1) bekezdése szerint a régi Ptk. rendelkezései voltak irányadóak. Figyelemmel volt ezért a régi Ptk. 259. § (3) bekezdésére és 264. § (1) bekezdésére. Megállapította egyúttal, hogy a felperes a követelés elévülésére és megszűnésére hivatkozva kérhette az I. rendű alperes javára bejegyzett zálogjog törlesztését. Az ehhez szükséges, az Inyvtv. 62. § (2) bekezdése által megkövetelt feltételt fennállónak tekintette.

[13] Az elévülés vizsgálata körében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 2013. július 11-i felmondás a kölcsönszerződést nem szüntette meg. Ezt azzal indokolta, hogy a felmondásnak az adós általi átvételét igazoló irat nem állt rendelkezésre, és ezt rögzítette a közjegyzőnek a másodfokú bíróság által helybenhagyott, a végrehajtási záradék kiállítására iránti kérelmet elutasító végzése is. A felperesnek az ÁSZF XVII.3. pontjára való

hivatkozását azért nem találta alaposnak, mert a felperes okirattal nem tudta igazolni a felmondás adós részére történt postára adását és az első postai kézbesítés megkísérlésének időpontját. Figyelemmel volt arra, hogy az adós képviselője 2013. április 2-án elhunyt, és ezt követően a társaság részére joghatályosan a felmondást nem lehetett kézbesíteni. Értékelte azt is, hogy annak a közjegyzői okiratnak a szabályszerű kézbesítése sem történt meg, amelyben az I. rendű alperes jogelődje a felmondásra hivatkozva a zálogkötelezetteket és a készfizető kezest felszólította a tartozás megfizetésére. A felperes előadásával szemben kiemelte, hogy mivel a kültag a társaság képviselőjére nem volt jogosult, ezért az általa 2014. szeptember 22-én átvett felmondás az adóssal szemben nem hatályosult. Azzal sem értett egyet, hogy a hitelezői igény 2015. május 16-án történt bejelentésével a felmondás hatályosult, az ugyanis a jognyilatkozat címzett általi átvételét nem pótolhatta vagy helyettesíthette.

[14] Ezután azt vizsgálta, hogy a szerződés más módon megszűnt-e, s ha igen, mikor. Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy ha a kölcsönvevő gazdasági társaság jogutód nélkül megszűnik, akkor a kölcsönszerződés is megszűnik, és a szerződés részét képező Általános Üzleti Feltételek XVIII.18.1. pontja is ezt rögzítette. Mivel pedig az adós társaságot a cégjegyzékből a kényszertörleszt elrendelő végzés jogerőre emelkedését követően, 2015. november 6-án törölték, ezért álláspontja szerint ekkor szűnt meg a kölcsönjogviszony, az abból fennmaradó követelés ekkor vált esedékessé, és annak elévülése ekkor kezdődött meg.

[15] A régi Ptk. 327. § (1) bekezdésére tekintettel abban a kérdésben is állást foglalt, hogy történt-e az elévülést megszakító esemény. A régi Ptk. 329. § (2) bekezdése alapján pedig megállapította, hogy a 2015. november 6-án indult ötéves elévülési idő 2019. október 18-án az engedményezésről történt szabályszerű értesítéssel megszakadt, és az elévülés újra elkezdődött. Az elévülés megszakítására a végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelem 2020. június 11-én történt benyújtását is alkalmasnak tartotta. Emiatt arra a következtetésre jutott, hogy a zálogjoggal biztosított követelés elévülése nem volt megállapítható.

[16] A felperesnek azt a hivatkozását sem tartotta megalapozottnak, hogy a kölcsönszerződésből eredő követelés megfizetése maradéktalanul megtörtént. A folyószámla-kivonatok és az I. rendű alperes jogelődjének nyilatkozata alapján megállapította, hogy az adós az őt terhelő visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget.

[17] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság a 117.Pf.633.061/2023/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, elrendelte a jelzálogjog törlését, és a II. rendű alperest ennek türéseire kötelezte.

[18] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[19] Megállapította: azzal, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű alperes által a fellebbezési ellenkérelmében előadott, az elévülés megszakadása körében figyelembe venni kért körülmények érdemi vizsgálatát mellőzte, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdését sértette meg, és ez a jogszabálysértés az érdemi döntésre is kihatott, amennyiben ugyanis bármely hivatkozás

alaposnak bizonyul, az kihatással lehet a perbeli követelés elévülésére. A megismételt másodfokú eljárásra előírta, hogy az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakat teljeskörűen vizsgálat tárgyává kell tenni, és a vizsgálat eredményétől függően kell állást foglalni a kereset érdeméről.

[20] A másodfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését helybenhagyta. Elrendelte a korábbi jogerős ítélettel törölt jelzálogjog azonos ranghelyen történő visszajegyzését.

[21] Tévesnek minősítette az I. rendű alperesnek azt a fellebbezési ellenkérelmében tett hivatkozását, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban a kültag képviseleti jogosultságát vonatkozó tényelőadást, jogi hivatkozást nem terjesztett elő. Ugyancsak tévesnek tartotta az I. rendű alperesnek azt az álláspontját, hogy a felperesnek az ÁSZF XVII.3. pontján alapuló kézbesítési vélelemmel kapcsolatos előadása a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütköző új fellebbezési hivatkozásnak tekinthető.

[22] Az eljárásjogi felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást jogszabálysértés nélkül folytatta le. Mivel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vezető ok nem volt feltárható, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem által kijelölt keretben bírálta felül.

[23] Az anyagi jogi felülbírálat alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen rögzítette. Az arra alapított érdemi döntéssel egyetértett, annak indokait azonban csak részben osztotta.

[24] A kereset ismeretében azt tartotta vizsgálándónak, hogy az esedékessé válás és a keresetben megjelölt időpont között az elévülés a főkötelezettel szemben bekövetkezett-e. Az alkalmazandó jogszabályok kapcsán rámutatott arra, hogy a zálogjogot mint dologi jogot megszüntető jogi tények meghatározása során a Ptké. 41. §-ára figyelemmel a Ptk. szabályait, annak 5:142. § (1) bekezdését kell alkalmazni, amelynek e) pontja szerint a zálogjog megszűnik a biztosított követelés elévülésével. Utalt azonban arra is, hogy az elévülés alapvetően kötelmi jogi jogintézmény, és dologi jog esetén az elévülés fogalmilag kizárt, a kötelmi jogi igény elévülésének megítélésére pedig a Ptké. 50. §-án keresztül a régi Ptk. szabályait kell alkalmazni. E körben az elsőfokú bíróság álláspontjával egyetértett.

[25] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az elévülés kezdő időpontját akkor, amikor figyelmen kívül hagyta az ÁSZF XVII.3. pontjában foglalt kézbesítési szabályokat. Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy – az I. rendű alperes álláspontjával szemben – nem ítélt dolog az I. rendű alperes jogelődje felmondása hatályosulásának hiánya, az első végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelem alapján indult nemperes eljárásnak ugyanis nem volt tárgya a felmondásnak az ÁSZF rendelkezései alapján történt hatályosulásának megítélése, és az ilyen típusú végzésekhez nem kötődik anyagi jogerő. Ezt követően az ÁSZF rendelkezésére tekintettel vizsgálata, hogy a felmondást az adóssal közöltnek kell-e tekinteni, azaz a szerződésben rögzített kézbesítési vélelem beállt-e. Ennek során az I. rendű alperes által nem vitatott ténynek nevezte, hogy a jogelődje a felmondó levelét tértivevényes és ajánlott küldeményként postára adta, és a postára adás időpontját az érdemi ellenkérelmében maga jelölte meg 2013. július 11-ében. Hivatkozása

szerint az elsőfokú bíróságnak ezt a tényt a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján figyelembe kellett volna vennie, és ily módon a kézbesítési vélelemre vonatkozó szerződési rendelkezések alkalmazásának feltételei fennálltak. A végrehajtási eljárásban meghozott, a korábbiakban már említett másodfokú végzés alapján azt is megállapította, hogy a küldemény „kézbesítés akadályozott” jelzéssel érkezett vissza az I. rendű alperes jogelődjéhez. Noha a küldemény visszaküldése időpontjára okirati bizonyíték nem állt rendelkezésre, a postai kézbesítési szabályok alapján nyilvánvalónak tartotta, hogy ez még 2013-ban megtörtént. Ebből arra következtetett, hogy ezzel az elévülés kezdetét vette, és így a kültag számára történő kézbesítés szabályszerűsége és a kénysztörlési eljárásban való hitelezői igényérvényesítés az elévülés kezdő időpontja körében semmilyen relevanciával nem bírt.

[26] A Kúria iránymutatása alapján a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében állított tények alkalmasak voltak-e az elévülés megszakítására. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a Kúria több határozata szerint is a felszámolási eljárásban hitelezői igénybejelentés az elévülést megszakító hatással bír. Megítélése szerint a kénysztörlési eljárásban a hitelezői igény bejelentése ugyancsak ilyen jogkövetkezménnyel járó jogi tény. Emiatt azt rögzítette, hogy az I. rendű alperes jogelődje hitelezői igényének a kénysztörlési eljárásban 2015. május 16-án történt bejelentésével az elévülés megszakadt. Hivatkozott egyúttal arra, hogy ezt követően az elévülés nem indult újra, hiszen a kénysztörlési eljárás folyamatban léte alatt ez fogalmilag kizárt, és ezért az A. Bt. cégnyilvántartásból való törléséig, 2015. november 6-ig az időmúlás joghatását tekintve függő jogi helyzet állt be.

[27] Kifejtette továbbá, hogy a jogutód nélkül megszűnt főkötelezettel szemben az elévülés folyása ugyancsak kizárt, tehát ezt követően a zálogjog fennállását érintő időmúlás nem az elévülés szabályai szerint volt értékelendő. Utalt a Ptké. 12. § (1) bekezdése, valamint (2) bekezdés a) és b) pontja alapján alkalmazandó Ptk. 3:137. § (1) bekezdésére. E törvényi rendelkezésből következőnek nevezte, hogy a társaság jogutód nélküli megszűnését követően a társasággal szemben keletkezett és még fennálló követelések érvényesítése jogvesztő határidőhöz kötött, azaz az időmúlás joghatása továbbra is érvényesül, és köti a társaság hitelezőjét, a jogvesztő határidő elteltének következménye, hogy a követelés megszűnik. Álláspontja szerint az időmúlás e jogkövetkezménye érinti a zálogkötelezett helyzetét is úgy, hogy ha a megjelölt jogvesztő határidőn belül a hitelező nem érvényesítette igényét sem a társaság volt tagjaival, sem a zálogkötelezettel szemben, akkor – az elévülés joghatásával egyezően – a jogvesztő határidő elteltével a zálogjog megszűnik. Értelmezése szerint ugyanis nincs jogpolitikai indoka annak, hogy a főkötelezett jogutód nélküli megszűnése esetén a zálogkötelezett helytállási kötelezettsége minden időbeli korlát nélkül változatlanul fennálljon. Azt is hangsúlyozta, hogy a jogvesztő jellegű határidő elteltét a bíróság hivatalból is vizsgálja, és ezért nem volt perjogi jelentősége annak, hogy a felperes az időmúlás ekkénti megítélésére nem hivatkozott.

[28] Figyelembe vette, hogy az I. rendű alperes a követelését a felperessel mint zálogkötelezettel szemben a kénysztörlés időpontjától számított öt éven belül, 2020. június 30-án előterjesztett végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelemmel érvényesítette, és ezért az időmúlásnak az utóbbi időpontig nem állt be olyan jogkövetkezménye, amely a zálogjog megszűnését eredményezte volna. Ebből a jogi álláspontjából következően az engedményezési értesítésnek az elévülés megszakadására vezető hatást nem tulajdonított, hiszen annak időpontjában, 2019. október 18-án a főkötelezett már jogutód nélkül megszűnt. Ugyancsak nem értékelte az elévülést megszakító hatásának a felperesnek és a készfizető

kezesnek címzett írásbeli felszólítást, valamint a felperessel szemben 2015. július 17-én a közjegyzői okiratba foglalt szerződésmódosítás végrehajtási záradékkal történő ellátása iránt előterjesztett kérelmet, hiszen ezek a főkötelezettel szembeni elévülés megszakítására nem voltak alkalmasak.

[29] A másodlagos, a kölcsönszerződés teljesítése folytán történt megszűnésre alapított kereset tekintetében mindenben osztotta az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett indokokat.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[30] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresetének helyt adó határozat meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet megváltoztatása mellett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak az általa indítványozott bizonyítás lefolytatására való utasítását, harmadlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróságnak a másodlagos fellebbezési kérelem elutasítására vonatkozó jogi álláspontja megindokolására való utasítását kérte.

[31] Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 2. § (2) bekezdését, 341. § (1) bekezdését, 342. § (1) és (3) bekezdését, 346. § (5) bekezdését, 373. § (1) bekezdését és 386. § (1) bekezdését, a régi Ptk. 326. § (1) bekezdését és a Ptk. 3:137. § (2) bekezdését jelölte meg.

[32] A Pp. 2. § megsértése körében előadta, hogy a másodfokú bíróság a felek által előterjesztett kérelemhez és jognyilatkozatokhoz kötve volt, és így kötve volt az I. rendű alperes elsőfokú eljárásban benyújtott ellenkérelméhez is. Ehhez képest kiemelte, hogy az I. rendű alperes kizárólag az elévülés megszakítására és azzal kapcsolatban a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésére hivatkozott, a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére viszont később – sem a másodfokú eljárás, sem a felülvizsgálati eljárás során – nem hivatkozott, e körben tényállást sem adott elő, nem állította egyszer sem, hogy az elévülés nyugodott volna, és csak 2015. november 6-án indult volna újra, nem hivatkozott a Ptk. 3:137. § (1) bekezdésére sem, és védekezésében az elévülés 2015. november 6-tól való számításával kapcsolatos nyilatkozatot sem tett. Álláspontja szerint ezért a másodfokú bíróság nem terjeszkedhetett volna túl a védekezésen, nem utalhatott volna az elévülés nyugvására a kényszertörlési eljárásban, nem vehette volna figyelembe 2015. november 6-át elévülést megszakító időpontként, és nem hivatkozhatott volna arra, hogy a kényszertörlési eljárás folyamatban léte alatt fogalmilag kizárt az elévülés újra indulása, és az elévülési határidő öt éven túl meghosszabbodhat. Állította, hogy ha a másodfokú bíróság kizárólag a 2015. május 16-i időpontot vette volna figyelembe az elévülés megszakadásának időpontjaként, és az elévülés nyugvásával nem számolt volna, akkor a követelés elévülését kellett volna megállapítania, mivel az I. rendű alperes 2020. június 30-án érvényesítette újra a követelését.

[33] A Pp. 342. § (1) bekezdésének megsértését állítva azt emelte ki, hogy az I. rendű alperes a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére egyszer sem hivatkozott, és tényállásként sem tett nyilatkozatot arra, hogy a kényszertörlési eljárásban az elévülés folyása fogalmilag kizárt lenne, és az A. Bt. cégnyilvántartásból történt törlése elévülést megszakító cselekmény lett volna. Érvelése értelmében ezért a másodfokú bíróság nem hivatkozhatott volna az elévülés nyugvására, a kényszertörlési eljárás formai sajátosságára, legfeljebb azt állapíthatta volna

meg, hogy az elévülés 2015. május 16-án megszakadt, azonban az elévülésnek ettől az időponttól való újbóli megkezdése esetén az I. rendű alperes követelése 2020. május 16-án elévült, így a 2020. június 30-án benyújtott kérelem már elkésett, és a másodfokú bíróságnak helyt kellett volna adnia a keresetnek.

[34] A Pp. 342. § (3) bekezdésének megsértésével kapcsolatban rámutatott arra, hogy a másodfokú bíróság érdemi döntése nem terjedhetett volna ki olyan jogra, amelyet az I. rendű alperes a perben nem állított. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a másodfokú bíróság az elévülés körében figyelembe vette az elévülés nyugvását, az elévülési határidők állását, bár ennek jogszabályi alapját nem jelölte meg. Az I. rendű alperes részéről annak a hivatkozásnak a hiányát is állította, hogy az A. Bt. cégnyilvántartásból történt törlése elévülést megszakító cselekmény lett volna.

[35] Érvelése szerint a másodfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét megsértette, amikor az elévülés nyugvásának jogszabályi alapját nem határozta meg, és az álláspontját nem értelmezte. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság ugyan rögzítette a függő jogi helyzet beállítását, de ennek jogszabályi indokát nem adta. Megítélése szerint a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna a nyugvás megállapíthatóságának feltételeit, azt, hogy az I. rendű alperes menthető okból nem tudta érvényesíteni a követelését. Előadta, hogy a másodfokú bíróságnak a jogi álláspontja kifejtése esetén mindenképpen vissza kellett volna utalnia a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére, ez azonban nyilvánvalóvá tette volna az ellenkérelem keretein való túlterjeszkedését.

[36] Az utóbbi jogszabályhely megsértését illetően hangsúlyozta, hogy ez a jogszabályi rendelkezés sem hosszabbítja meg az elévülés idejét a nyugvás idejével, és ezért a másodfokú bíróság semmiképpen sem számíthatta volna az elévülést 2015. november 6-tól. Kifogásolta egyúttal annak vizsgálatának elmaradását, hogy a jogosult ténylegesen hibáján kívül volt-e akadályozva a jogai határidőben történő érvényesítésében. Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvását nem vizsgálta, mivel ilyen irányú tényállítása, jogállítása, védekezése az I. rendű alperesnek nem volt, és ezt a másodfokú bíróság is vizsgálat nélkül állapította meg.

[37] A Ptk. 3:137. § (2) bekezdésének megsértésére hivatkozását azzal indokolta, hogy ez a jogszabályhely nyilvánvalóan azokra a jogos követelésekre vonatkozik, amelyeket a kénysztörlési vagy felszámolási eljárásban valamilyen oknál fogva nem bíráltak el. Ezzel szemben kiemelte, hogy az I. rendű alperes a követelését bejelentette, és ezért ha az A. Bt. vagyonnal rendelkezett volna, akkor a követelés nyilvánvalóan kielégítésre került volna. Ebből arra is következtetett, hogy a tagok sem kaptak részesedést a társaság vagyonából, és mivel a beltág elhalálozott, a társaság törvényes működését nem állították helyre, a beltág örököseként a Magyar Állam az örökség erejéig tartozott volna helytállással, míg a kültág csak a betétje erejéig. Mindezek alapján állította, hogy az említett körülmény sem módosította az elévülési időt, a jogutódokkal szembeni igényérvényesítés ugyanis a fentiek miatt nem volt lehetséges.

[38] A Pp. 386. § (1) bekezdésének és 341. § (1) bekezdésének megsértéséhez kapcsolódóan előadta, hogy a másodlagos keresetével összefüggésben a fellebbezésében fenntartotta az I. rendű alperes jogelődje ismételt megkeresésére irányuló bizonyítási

indítványát, és tévesnek tartotta az elsőfokú ítéletnek azt az indokát, hogy csak tanúbizonyítást ajánlott fel a szerződésszerű összeg meghatározására. Arra is utalt, hogy a fellebbezésében az elsőfokú bíróság részéről hiányolta annak indokának kifejtését, hogy miért találta szükségtelennek az I. rendű alperes jogelődje ismételt megkeresését. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében a fellebbezésnek ezt a részét egyáltalán nem vizsgálta. Álláspontja szerint az indítvány elutasításának indokolatlanságára és ellentmondásosságára történt fellebbezési hivatkozására a másodfokú bíróságnak ki kellett volna térnie, és nem szorítkozhatott volna arra, hogy az elsőfokú bíróság indokát elfogadja, így megsértette az „ítélet teljességére vonatkozó kötelezettségét”.

[39] A Pp. 346. § (5) bekezdés megsértésének tartotta azt is, hogy a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségét megszegte, amikor egyszerűen visszautalt – az indokolást szintén nem tartalmazó – elsőfokú ítéletre. Ezzel szemben hangsúlyozta, hogy a jogerős ítélet jogi indokolásának tartalmaznia kellett volna azokat az indokokat, amelyek miatt mellőzte az I. rendű alperes jogelődje ismételt megkeresését.

[40] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 415. § (1) bekezdés b) pontja alapján történő visszautasítását kérte. Ennek indokaként azt adta elő, hogy a Pp. 407. § (2) bekezdése értelmében felülvizsgálatnak nem volt helye.

[41] Másodlagosan a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

[42] A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben előadta, hogy a 2023. január 30-án kiállított beadványa tartalmazta: az elévülést mind a sikertelenül benyújtott végrehajtási kérelem, mint a követelés kényszertörlési eljárásban történt regisztrációja megszakítja. Utalt arra, hogy a kényszertörlési eljárásban történt igénybejelentés, az engedményezésről szóló értesítés megküldése és a végrehajtási záradék kiállítása elévülést megszakító hatására a 2023. június 13-án kiállított beadványában is hivatkozott. A hitelezői igénybejelentés említett joghatása kapcsán külön is megjelölte a jogerős ítélet indokolásában feltüntetett kúriai határozatot. Emiatt helyesnek tartotta a másodfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a hitelezői igény kényszertörlési eljárásban történt bejelentésével az elévülés megszakadt.

[43] Hivatkozott a felperesnek arra, az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatára, amely szerint a 2013. július 11-i felmondás hatályos kézbesítésének elmaradására vonatkozó tényállítást elfogadta. A felperes részéről azt sem tartotta vitatottnak, hogy az engedményezésről szóló értesítése az elévülést megszakította.

[44] Egyetértett a jogerős ítéletnek azzal a megállapításával is, hogy az A. Bt. cégnyilvántartásból való törléséig az időmúlás joghatását tekintve függő jogi helyzet állt be. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a Kúria Pfv.20.597/2016/7. számú végzésére tekintettel – pontos jogszabályhely megjelölése nélkül is – okkal jutott erre a következtetésre.

[45] Kiemelte egyúttal, hogy az elévülés megszakadását követően az elévülés számításának módját a régi Ptk. is szabályozza, és annak 327. § (2) bekezdése szerint az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az

elévülés újból megkezdődik. Ennek megfelelőnek nevezte azt az értelmezést, hogy az elévülés a megszakadását követően addig nem indul újra, amíg az elévülést megszakító eljárás folyamatban van. Erre figyelemmel állította, hogy az elévülés csak a kénysztörlési eljárás jogerős befejezése után kezdődött meg.

[46] Kifogásolta, hogy a felperes a régi Ptk. 326. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott, holott a keresete nem azon alapult. Álláspontja szerint a felperes keresetét a Ptk. 6:25. § c) pontjában foglaltakra tekintettel kell elbírálni úgy, hogy a Ptk. a régi Ptk. szabályainak alkalmazását írja elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[47] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a felülvizsgálati kérelem visszautasításának az I. rendű alperes által megjelölt okból nem lehetett helye. A Pp.-nek a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályban volt 407. § (2) bekezdése a felülvizsgálati ellenkérelemben írtakkal szemben csak az a)-d) pontokban meghatározott pertípusok esetében zárta ki a felülvizsgálatot akkor, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság helybenhagyta. Az adott per tárgyánál fogva azonban az említett pertípusok egyikének sem feleltethető meg. Ebből következően a felülvizsgálati kérelem a Pp. 415. § (1) bekezdés d) pontja alapján nem volt visszautasítható. [Az I. rendű alperes által hivatkozott Pp. 415. § (1) bekezdés b) pontja pedig egyébként sem lett volna alkalmazható, az ugyanis illetékhány esetére írja elő a felülvizsgálati kérelem visszautasítását.]

[48] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[49] A Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felperes által megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő.

[50] A Pp. 413. § (1) bekezdés b) pontja szerint a felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályok mellett tartalmaznia kell a jogszabálysértés pontos megnevezésével, a jogszabályhely megjelölésével azt az eljárási, illetve anyagi jogi jogszabálysértést, amely kihatott az ügy érdemi eldöntésére, valamint annak indokait, hogy a fél az új határozat hozatalát vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja.

[51] Az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak a Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat alapján a Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadó, önmagában kötőerővel nem rendelkező, de a Kúria több határozatával (pl.: Pfv.IV.20.998/2020/4., Pfv.V.20.917/2021/8., Pfv.IV.20.035/2023/7.) is megerősített 1/2016. (II. 5.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) 3. pontja értelmében a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyt konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A

PK vélemény 4. pontja tartalmazza, hogy ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előző pontban meghatározott törvényi követelményekkel.

[52] A felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Érdemben ugyanis csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja (Kúria Pfv.IV.20.242/2023/6.).

[53] Mindezek ellenére a felperes a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság által megsértett jogszabályhelyek között anélkül tüntette fel a kereset- és ellenkérelem-változtatást, valamint az utólagos bizonyítást a másodfokú eljárásban szabályozó Pp. 373. § (1) bekezdését, hogy az erre vonatkozó jogi álláspontját kifejtette volna. Ez a felülvizsgálati támadás ezért érdemben nem volt vizsgálható.

[54] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 2. § (2) bekezdésének megsértését is állította. Ezzel kapcsolatban azonban tekintettel kellett lenni arra, hogy az eljárásjogi alapelvek önmagukban nem bírnak normatív jelleggel, azok az eljárásjog részletszabályain keresztül érvényesülnek. Ebből okszerűen következik, hogy megsértésük is csak közvetett módon, a Pp. részletszabályainak megsértésén keresztül valósulhat meg (Kúria Pfv.I.21.216/2024/13., Pfv.I.20.146/2024/9.). Figyelembe kellett venni azt is, hogy a Pp. 2. § (2) bekezdése a rendelkezési elv azon megnyilvánulása, amely szerint a polgári perben főszabály szerint a kérelmekhez, jognyilatkozatokhoz kötöttség elve érvényesül. A Pp. 2. § (2) bekezdése – miként a Pp. Alapvetéseket tartalmazó Első részében foglalt valamennyi alapelv – olyan, a per egésze során érvényesülő eljárásjogi alapelvi rendelkezés, amely önmagában normatív jelleggel nem bír, ilyen jelleget a tételes polgári eljárásjogi rendelkezésekben és azok alkalmazásakor nyer oly módon, hogy jogértelmezési szerepet tölt be. A Pp. 2. § (2) bekezdésének sérelme csak a konkrét eljárásjogi részletszabály megsértésén keresztül valósulhat meg (Kúria Gfv.III.30.052/2025/6., Pfv.IV.20.843/2023/5., Pfv.IV.20.385/2024/5.).

[55] A felperes megsértett jogszabályhelyként az érdemi döntés korlátainak szabályai közül megjelölte a túlterjeszkedés tilalmát rögzítő Pp. 342. § (1) bekezdését és a jogállításhoz kötöttségről rendelkező Pp. 342. § (3) bekezdését. Ezek a tételes eljárásjogi rendelkezések a rendelkezési elven és az abból eredeztetett kérelemhez kötöttség elvén alapulnak. Éppen ezért a Pp. 2. § (2) bekezdése megsértése körében a felülvizsgálati kérelemben kifejtett indokok annyiban voltak érdemben vizsgálhatóak, amennyiben azok a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdéséhez kapcsolódóan is megjelentek.

[56] A felperes a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdésének megsértését abból az okból állította, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű alperes ellenkérelmén túlterjeszkedett, az I. rendű alperes ugyanis az elévülés nyugvására, az annak jogszabályi alapját jelentő régi Ptk. 326. § (2) bekezdésére, és arra sem hivatkozott, hogy a főkötelezettnek a cégnyilvántartásból történt törlése elévülést megszakító cselekmény lett volna. Ezeknek az állított eljárási szabálysértéseknek a vizsgálatakor abból kellett kiindulni, hogy az I. rendű alperes a látszólagos tárgyi keresethalmazatot alkotó keresetek közül az elsődleges keresettel szemben

előterjesztett érdemi védekezésében a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésére hivatkozással az elévülés megszakadását állította, és több, álláspontja szerint e joghatás kiváltására alkalmas tény is megjelölt. Ezek egyike volt a jogelődjének a kénysztörlési eljárásban tett hitelezői igénybejelentése. A másodfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott jogerős ítéletében ezzel egyetértett, és megállapította, hogy az elévülés az említett igénybejelentéssel 2015. május 16-án megszakadt. A felperes a felülvizsgálati kérelmében ennek a jogi következtetésnek a helyességét nem vitatta, és anyagi jogi jogszabálysértésként a régi Ptk. 327. §-ának téves alkalmazását nem jelölte meg. E § (2) bekezdése tartalmazza, hogy az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik. A másodfokú bíróság ennek megfelelően fejtette ki, hogy az elévülés az említett okból való megszakadását követően nem indult újra, hiszen a kénysztörlési eljárás folyamatban léte alatt ez fogalmilag kizárt, és ezért a cégnyilvántartásból való törlésig az időmúlás joghatását tekintve függő jogi helyzet állt be. Ez nem jelentett mást, mint annak, a konkrét esetre vonatkoztatott, helyes megállapítását, hogy a követelés bírósági úton való érvényesítése esetén az elévülés csak az eljárás jogerős befejezése után kezdődik újra. A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal szemben tehát a másodfokú bíróság nem az elévülés nyugvását állapította meg, az I. rendű alperes jogelődjét a követelés érvényesítésében menthető okból akadályozó tény fennállására nem is utalt, a főkötelezett cégnyilvántartásból való törléséig beállt függő jogi helyzetet nem azzal, hanem a megszakadás joghatásaként azonosította. Ennélfogva a jogerős ítélet ebben a körben nem csak a fentiekben feltüntetett eljárásjogi jogszabályhelyeket, de a Pp. 346. § (5) bekezdését sem sértette, az elévülés nyugvását szabályozó régi Ptk. 326. § (2) bekezdését pedig nem is sérthette.

[57] A felperes az elsődleges keresethez kapcsolódó anyagi jogi jogszabálysértésként a Ptk. 3:137. § (2) bekezdésének megsértésére is hivatkozott. Ugyan utalt arra, hogy „az elsőfokú bíróság tévesen csak az (1) bekezdést vette figyelembe”, jogi érveit mégis az előbbi jogszabályhely téves alkalmazásával összefüggésben fejtette ki, és abból indult ki, hogy az a társaságok tagjainak helytállási kötelezettségét korlátok közé sorolja. A másodfokú bíróság azonban a Ptk. 3:137. § (1) bekezdését alkalmazta, az ott írt jogvesztő határidőre volt figyelemmel, mégpedig anélkül, hogy a jogutód nélkül megszűnt társaság volt tagjainak helytállási kötelezettségének terjedelmét vizsgálta volna. Ennélfogva a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett Ptk. 3:137. § (2) bekezdését sem sérthette.

[58] A felperes a másodlagos kereset elbírálását érintő eljárási szabálysértésként az ítélet teljességének elvét rögzítő Pp. 341. § (1) bekezdésének, az ítélet tartalmát és azon belül a jogi indokolást szabályozó Pp. 346. § (5) bekezdésének, valamint a másodfokú eljárást befejező határozat tartalmát meghatározó Pp. 385. § (1) bekezdésének sérelmét arra hivatkozással állította, hogy az I. rendű alperes jogelődjének ismételt megkeresése iránti bizonyítási indítványának teljesítését mindkét fokú bíróság indokolás nélkül mellőzte. Ez a hivatkozás azonban az elsőként említett jogszabályhely megsértésének megállapítására eleve nem adhatott okot, hiszen a jogerős ítélettel helybenhagyott elsőfokú ítéletben foglalt érdemi döntés a felperes által sem vitatottan valamennyi kereseti kérelemre kiterjedt. Eljárási szabálysértésként az indokolási kötelezettség megsértése merülhetett volna fel, mivel a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint a jogi indokolásnak tartalmaznia kell azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság a felajánlott bizonyítást mellőzte. Ilyen indokolásbeli hiányossága azonban az elsőfokú ítéletnek és a jogerős ítéletnek sem volt. Az elsőfokú bíróság ugyanis részletesen kifejtette, hogy mely bizonyítékok figyelembevételével állapította meg a jelzálogjoggal biztosított kölcsönkövetelés mértékét. Ehhez képest azt is rögzítette, hogy nem csak a felperes

által felajánlott tanúbizonyítást, hanem az I. rendű alperes jogelődjének ismételt megkeresését is szükségtelennek tartotta. A másodfokú bíróság ebben a körben mindenben osztotta az elsőfokú ítéletben kifejtett indokokat, ami valójában azt jelentette, hogy az elsőfokú ítéletet a másodlagos keresetet elutasító érdemi döntés tekintetében helyes indokainál fogva hagyta helyben. Ilyen esetben pedig a Pp. 386. § (4) bekezdés második mondata szerint a másodfokú ítélet indokolásában csupán erre a körülményre kell utalni. A jogerős ítélet ezért a fentiekben hivatkozott eljárásjogi jogszabályhelyek egyikét sem sértette.

[59] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel, a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[60] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontjára és (4) bekezdésére, valamint 5. § (1) bekezdésére figyelemmel kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest az I. rendű alperes felszámított – általános forgalmi adóval növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló – felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

[61] A felperes személyes költségmentessége miatt meg nem fizetett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[62] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[63] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A döntés elvi tartalma

[64] I. A Pp. 2. § (2) bekezdése – miként a Pp. Alapvetéseket tartalmazó Első részében foglalt valamennyi alapelv – olyan, a per egésze során érvényesülő eljárásjogi alapelvi rendelkezés, amely önmagában normatív jelleggel nem bír, ilyen jelleget a tételes polgári eljárásjogi rendelkezésekben és azok alkalmazásakor nyer oly módon, hogy jogértelmezési szerepet tölt be. A Pp. 2. § (2) bekezdésének sérelme csak a konkrét eljárásjogi részletszabály megsértésén keresztül valósulhat meg.

[65] II. A felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Érdemben ugyanis csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja.

Budapest, 2026. február 10.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző